

# Miért van szükségünk az Élő Világegyetem eszméjére?

Az Élő Világegyetem eszméje természetes alapot, közösségi távlatot és hosszútávú tartást ad az embernek. Kitörési lehetőséget a beszűkült, anyagi világlátásból, amely agyonnyomja, csalódottsággal tölti el az embert. Felvillanyozó, felszabadító erőt ad, amely lehetővé teszi lelki-szellemi épségünk visszaszerzését, józan eszünk erejének meghatározódását, és azt a jó érzést, amely a magára talált embert önti el.

A tárgyi adottságokra összpontosító, anyagi szemléletben könnyen elkerülheti az ember figyelmét a Természetet átható teremtőerő. A vallások meghatározó történelmi szerepéből tudjuk, milyen jelentős szerepe van az Istenről alkotott felfogásunknak, márpedig Isten eszméjét a Természet, a Természetet átható, felemelő teremtőerő alapján alakítottuk ki. Az utóbbi évszázadokban pedig a fizika, a tudomány játszik egyre meghatározóbb történelmi szerepet.

Az újkori tudományos-technikai forradalom óta tudjuk, milyen jelentős szerepe van a Természetről alkotott tudományos felfogásnak. Az életről és az emberről alkotott képünk alapvetően behatárolhatja gondolkodásunk hatókörét, vagy éppen kiszabadíthatja a túlságosan beszűkült szemlélet fogságából.

Mindezeket a szerepeket egyszerre játssza a Világegyetem életünk, az emberiség kultúrája és történelme irányításában. Legyen bár meglepő, de Paul Couderc kimutatta, hogy a csillagászat az ember legmagasabbrendű adományait tartja befolyása alatt, mint az esztétika, a képzelet, az értelem, a szellemi törekvések. Nevelő hatása óriási. A tények mélyreható vizsgálata kimutatja, hogy a világmindenség elmélete, mihelyt kialakult, irányítja az új szellemi felkészültség kialakulását. A csillagászat szellemi hivatása, hogy az emberiség tanítómestere legyen a gondolkodásban (Couderc 1964, 196. o.). Az emberi elme fokozatosan válik egyre érettebbé, s fejlődése során alapvető elgondolásai, célkitűzései, sőt működésének törvényei is megváltoznak.

Ebben a fejlődésben a csillagászat szerepe döntőnek mutatkozik: a világmindenség elmélete idézi elő a szellem felszabadulását. Az emberiség szellemi szintjét és szellemiségének horderejét minden korszakban a Világmindenségről általánosan elfogadott elméletek szabták

meg. „**A Világmindenség igazsága vezet a szellem igazságához**” – idézi Paul Couderc a Léon Brunschwicgtól származó szállóigét. A haladás a természet alapján gondolkodó észről remélhető (Couderc 1964, 8.o.).

Mindez elkerülhetetlen, és könnyen belátható. Gondolkodásunkat alapvetően világképünk irányítja. A világkép ugyanis nem más, mint a világról szerzett tudásunk sűrített, áttekinthető, és használható formában. Ahogy a tudományos világkép határozza meg, milyen kérdések jöhetnek szóba egyáltalán, a világkép mondja meg, melyek a fontos kérdések és miért, és ezeket milyen módszerrel lehet és kell megválaszolni, úgy az emberi életben is világképünk alapján tájékozódunk, értékelünk és döntünk. Világképünk a világról és az életről alkotott felfogásunk kikristályosodott alakja. Életbevágó, és világraszóló jelentőségű az emberiség egész szellemi fejlődése számára, hogy mennyire képes lényegében teljes képet alkotni az életről és a Világegyetemről.